Lieta Nr.A42521907
Lietvedības Nr.A783-09/13

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2009.gada 20.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis O.Priedītis,

piedaloties pieteicējam *V.G.*,
atbildētājas – Latvijas Republikas, pusē pieaicinātās iestādes – Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas, pārstāvim Salvim Ozoliņam,

2009.gada 17.martā atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *V.G.* pieteikuma par Jēkabpils rajona policijas Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieka 2007.gada 31.maija lēmuma Nr.021/PB 224243 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.021/PB 224243" atcelšanu un lietvedības administratīvā pārkāpuma lietā izbeigšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2007.gada 11.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.G.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums un ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2007.gada 15.jūnija lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta Nr.A42521907 par Jēkabpils rajona policijas Kārtības policijas biroja 3.nodaļas (turpmāk arī – atbildētāja) priekšnieka vietnieka 2007.gada 31.maija lēmuma Nr.021/PB 224243 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.021/PB 224243" (turpmāk arī – pārsūdzētais Lēmums) atcelšanu un lietvedības administratīvā pārkāpuma lietā izbeigšanu.

[2] No lietas materiāliem izriet, ka 2007.gada 12.maijā Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors M.Ostrovskis pieteicējam sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu PB 224243 par to, ka 2007.gada 12.maijā plkst.22^{35} pieteicējs vadīja automašīnu Mercedes Benz E220, valsts reģistrācijas numurs */valsts reģistrācijas numurs/*, Jēkabpils rajonā, pa auto ceļu Rīga – Daugavpils 141.kilometrā, virzienā no Pļaviņām uz Spunģēniem, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h ar ātrumu 83 km/h.

2007.gada 12.maijā Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors M.Ostrovskis par Ministru

kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 116.punkta pārkāpumu pieņēma lēmumu sodīt pieteicēju ar naudas sodu Ls 40 apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta devīto daļu.

2007.gada 21.maijā Jēkabpils rajona policijas pārvaldē saņemta pieteicēja sūdzība, kurā izteikts lūgums atcelt Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākā inspektora M.Ostrovska 2007.gada 12.maijā pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.021/PB 224243.

2007.gada 31.maijā Jēkabpils rajona policijas Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieks, izskatot lietas materiālus, pieņēma lēmumu Nr.021/PB 224243 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.021/PB 224243", ar kuru nolēma atstāt negrozītu Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākā inspektora M.Ostrovska 2007.gada 12.maijā pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.021/PB 224243, bet pieteicēja sūdzību noraidīt.

[3] Nepiekrītot pārsūdzētajam Lēmumam, pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā pieteicējs norādījis šādus argumentus:

[3.1] Lai gan savā sūdzībā pieteicējs norādījis iemeslus, kāpēc 2007.gada 12.maijā sastādītajam administratīvā pārkāpuma protokolam nepiekrīt, Jēkabpils policijas pārvaldē tos vispār ignorēja, lietu izskatīja formāli vispār neiedziļinoties tās būtībā, vispār necenšoties izprast indivīda argumentus.

[3.2] Braucot pa pārsūdzētajā Lēmumā minēto ceļa posmu, atļautais kustības ātrums ir 90 km/h, bet tad seko ātruma ierobežojums 50 km/h. Policijas ekipāža stāvēja attiecībā pret pieteicēja kustības virzienu kreisajā ceļa pusē uz ceļa nomales aiz ātruma ierobežojuma 50 km/h. Vienlaicīgi tika apturētas divas automašīnas. Policijas darbinieki parādīja uz radara divus ātrumus 77 km/h un 83 km/h. Kādā veidā tika noteikt kurš ātrums pieder kurai konkrētai automašīnai, nav saprotams. Pieteicējs norāda, ka bija ievērojis ātruma ierobežojumu 50 km/h, tāpēc arī samazinājis ātrumu līdz atļautajam. Iespējams, policijas darbinieki ir fiksējuši pieteicēja kustības ātrumu vēl līdz tā ierobežojumam, vai arī vispār pieteicējam pretī braucošās automašīnas ātrumu, kas tieši kustības ātrumu palielināja izbraucot no zonas, kur atļautais kustības ātrums bija 50 km/h. Pieteicējs pieļauj iespēju, ka uzrādītais ātrums vispār jau bija iepriekš konstatēts pavisam citai automašīnai, bet pieteicējam uzrādīts. Pieteicējs ir pilnībā pārliecināts, ka ātrumu konkrētajā vietā un brīdī netika pārkāpis. Atbildētāja pārsūdzētajā Lēmumā atzīst, ka uz radara atradās divi ātrumi, no kuriem viens it kā esot bijis kādas citas automašīnas, kas jau

bijusi aizbraukusi. Taču „Stalker" tipa radari vispār nefiksē ne laiku, ne konkrētās automašīnas ātrumu. Līdz ar to nav iespējams noteikt, kurš ātrums pieder kuram transportlīdzeklim. Pieteicējam nav saprotams, ja jau iepriekšējais apturētais auto bija aizbraucis, kādam nolūkam šis radara mērījums netiek uzreiz dzēsts, bet gan tiek saglabāts un vadītājam uzrādīti divi radara mērījumi. Pieteicējs ir pārliecināts, ka policijas darbinieki konkrētajā gadījumā nerīkojas godprātīgi, jo pieteicējam tika uzradīti pie tam divi ātruma mērījumi, no kuriem neviens pieteicējam nepiederēja.

[3.3] Pieteicējs pieteikumā arī norāda uz to, ka ceļu policijas darbu nosaka Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija Nr.22. Šīs instrukcijas 82.punkts nosaka, ka aizliegts transportlīdzekļu braukšanas ātrumu kontrolēt ceļa posmos, kuros tuvu viena aiz otras uzstādītas maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes. Konkrētajā gadījumā policijas darbinieki stāvēja vietā, kur nav iespējams izdalīt konkrēti kuras ceļa zīmes darbības zonā tika fiksēts konkrētais ātrums. No konkrētās policijas atrašanās vietas veicot ātruma mērījumus virzienā, no kura brauca pieteicējs, nevar izšķirt, vai ātrums tika fiksēts jau zonā, kur ierobežojums ir 50 km/h, vai tomēr vēl zonā, kur atļautais braukšanas ātrums ir 90 km/h. Tieši šī iemesla pēc Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija Nr.22 ir norādīts, ka tādā vietā veikt ātruma kontroli nedrīkst.

[3.4] Jēkabpils rajona policijas pārvaldē izskatot lietu paši norāda, ka par pierādījumu var kalpot video materiāls, taču konkrētajā gadījumā tāds nav veikts. Pat, ja pieļautu situāciju, ka es tiku pārkāpis atļauto kustības ātrumu, kā jau minēju, man tika uzrādīti vienlaicīgi divi radara mērījumi. Nav vispār pierādīts un nav pat iespējams pierādīt, kurš tad konkrēti no šiem abiem mērījumiem varēja piederēt pieteicēja vadītajai automašīnai.

[3.5] Sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu tika pārkāptas arī LAPK 248.panta prasības, jo pieteicējs nevarēja iesniegt paskaidrojumu par pieteicēja apturēšanas faktu, un faktu, ka protokolam nepiekrīt. Pieteicējam protokolā lika parakstīties par to, ka pieteicējs ar to iepazinies un saņēmis tā kopiju.

[4] Atbildētājas – Latvijas Republikas, pusē pieaicinātā iestāde - Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļa, tiesā iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā norāda, ka, pieteicēja pieteikums ir nepamatots, norādot šādus argumentus:

[4.1] Policijas darbinieki izmantojot „Stalker" tipa radaru Nr.AT80394, fiksējot braukšanas ātrumu, tā mērījumu saglabā mēraparātā uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laiku, lai mērījumu varētu uzrādīt pārkāpējam. Uz šāda tipa mēraparātiem ir iespēja saglabāt divus mērījumus.

Mērierīce „Stalker" Nr.AT80394 atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumos Nr.981 noteiktajām prasībām.

[4.2] Saskaņā ar likuma „Par policiju" 3.pantu policijas uzdevums ir garantēt personu un sabiedrības drošību, bet šī paša likuma 30.pants nosaka, ka viens no policijas pamatuzdevumiem ir nodrošināt kārtību uz ceļiem. Likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt policijai, tādējādi var secināt, ka iestāde šajā gadījumā ir rīkojusies atbilstoši savai kompetencei.

[4.3] Iepazīstoties ar administratīvās lietas Nr.021/PB 224243 materiāliem, un vadoties pēc LAPK 244.panta, ir acīmredzami pierādījumi, ka pieteicējs ir pārkāpis CSN 116.punkta prasības un atbildība par šo pārkāpumu paredzēta LAPK 149.^{8}panta devītajā daļā.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, minot pieteikumā ietvertos argumentus.

[6] Tiesas sēdē atbildētājas – Latvijas Republikas, pusē pieaicinātās iestādes - Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas, pārstāvis pieteikumu neatzina, minot pārsūdzētajā Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos ietvertos argumentus.

[7] Tiesas sēdē tika nopratināts liecinieks Māris Ostrovskis, kurš būdams brīdināts par krimināltatbildību par apzināti nepatiesu liecību došanu vai atteikšanos liecināt, liecināja, ka tieši viņš bija piegājis pie pieteicēja automašīnas, un norādīja, ka mērījumus nevarēja būt citas automašīnas, jo pieteicēja automašīna tajā brīdī atradās vienīgā uz ceļa.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus kopumā, noklausoties pieteicējas un atbildētāja pārstāvja paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[9] Tiesa konstatē šādus lietas faktiskos apstākļus:

[9.1] 2007.gada 12.maijā Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors M.Ostrovskis pieteicējam sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.021/PB 224243 (turpmāk – Protokols) *(lietas 5.lapa)* par to, ka 2007.gada 12.maijā plkst.22^{35} pieteicējs vadīja automašīnu Mercedes Benz E220, valsts reģistrācijas numurs */valsts reģistrācijas numurs/*, Jēkabpils rajonā, pa auto ceļu Rīga – Daugavpils 141.kilometrā, virzienā no Pļaviņām uz Spunģēniem, pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h ar ātrumu 83 km/h.

2007.gada 12.maijā Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors M.Ostrovskis par CSN 116.punkta pārkāpumu pieņēma lēmumu sodīt pieteicēju ar naudas sodu Ls 40 apmērā saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta devīto daļu.

[9.2] 2007.gada 21.maijā Jēkabpils rajona policijas pārvaldē saņemta pieteicēja sūdzība *(lietas 17.-18.lapa)*, kurā izteikts lūgums atcelt Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākā inspektora M.Ostrovska 2007.gada 12.maijā pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.021/PB 224243 un izbeigt administratīvo lietvedību.

[9.3] 2007.gada 31.maijā Jēkabpils rajona policijas Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieks, izskatot lietas materiālus, pieņēma lēmumu Nr.021/PB 224243 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.021/PB 224243" *(lietas 19.-21.lapa)*, ar kuru nolēma atstāt negrozītu Jēkabpils rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākā inspektora M.Ostrovska 2007.gada 12.maijā pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.021/PB 224243, bet pieteicēja sūdzību noraidīt.

[10] Lietā pastāv strīds par to, vai pietiecējs ir izdarījis Protokolā un pārsūdzētajā Lēmumā norādīto administratīvo pārkāpumu. Pieteicējs apgalvo, ka šādu pārkāpumu nav izdarījis, jo nav pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, un norāda, ka policijas darbinieki nespēja pierādīt, ka pieteicējam uzrādītais braukšanas ātruma mērījums tika fiksēts tieši pieteicēja vadītajai automašīnai, jo uz radara bija saglabāti divi mērījumi.

Līdz ar to tiesai ir jānoskaidro, vai pieteicējs pamatoti ir saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta devīto daļu par CSN 116.punkta prasību pārkāpšanu.

[11] Kā jau norādīts iepriekš, pieteicējam piemērots administratīvais naudas sods Ls 40 apmērā par CSN 116.punkta pārkāpumu, atbildība par ko paredzēta LAPK 149.^{8}panta devītajā daļā.

Atbilstoši CSN 116.punktam ceļa posmos, kur uzstādītas attiecīgas ceļa zīmes, transportlīdzekļi drīkst braukt ar ātrumu, kas nepārsniedz ceļa zīmē norādīto.

Savukārt LAPK 149.^{8}panta devītā daļa noteic, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā.

[12] Saskaņā ar LAPK 9.pantu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar LAPK 243.pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu

un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, cietušā un liecinieku liecības, [..], citi dokumenti, kā arī pārkāpumus fiksējošie tehniskie līdzekļi (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad, par pierādījumiem šajā lietā var kalpot administratīvā pārkāpumu protokols *(lietas 5.lapa),* policijas darbinieku sastādītie ziņojumi *(lietas 14.-15.lapa)*.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma *(turpmāk – APL)* 154.panta pirmo daļu tiesai jāvērtē esošie pierādījumi, vadoties no savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

[13] Pieteicējs pieteikumā tiesai, kā arī tiesas sēdes laikā norādīja, ka atļauto braukšanas ātrumu 50km/h viņš nav pārsniedzis. Pieteicēja ieskatā viņam uzrādītais radara mērījums – 83 km/h, neattiecās uz viņa vadītā transportlīdzekli, jo mērierīcē bijuši fiksēti divi ātruma mērījumi – 77 km/h un 83 km/h, bez jebkādas papildu informācijas – datums, laiks, transportlīdzekļa reģistrācijas numurs vai foto vai video attēls, kas ļautu identificēt transportlīdzekli, kura kustības ātrums katrā no mērījumu reizēm ir pārbaudīts. Pieteicēja ieskatā nav pierādījumu, kas ļautu attiecināt kādu no radara mērījumiem uz viņa vadīto transportlīdzekli, it sevišķi ņemot vērā, ka mazu laika intervālu apturētas divas automašīnas, ko atzīt arī atbildētājs, kā arī to, ka radara mērījumus pēc saviem ieskatiem dzēš vai saglabā tieši policijas darbinieki. Tāpat pieteicējs norādījis, ka viņa vadītā transportlīdzekļa ātrums, iespējams, ir fiksēts vēl pirms ātrumu ierobežojošās ceļa zīme, bet ātruma mērījumus vietās, kur viena otrai seko vairākas ātrumu ierobežojošās ceļa zīmes, atbilstoši Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijai Nr.22, veikt ir aizliegts. Attiecībā par sastādīto Protokolu pieteicējs norādīja, ka ir pārkāptas LAPK 248.panta prasības, jo viņš nav varējis iesniegt paskaidrojumus par apturēšanas faktu un izteikt savus iebildumus, kā arī noformētais Protokols neatbilst Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 „Par dokumentu izstrādāšanu un noformēšanu" (turpmāk – noteikumi Nr.154) prasībām, jo nav atbilstoši noformēts protokola sastādītāja paraksts.

[14] Izvērtējot pieteicēja argumentus saistībā ar policijas darbinieku veiktajiem ātruma mērījumiem, tiesa norāda sekojošo.

Likuma „Par mērījumu vienotību" 1.panta 7.punktā ir noteikts, ka mērīšanas līdzeklis ir ierīce, kura paredzēta mērījumu veikšanai patstāvīgi vai

kopā ar papildu ierīcēm. Kā izriet no minētā likuma 6.panta, mērīšanas līdzekļiem, kas pakļauti valsts metroloģiskajai kontrolei, jāatbilst šajā likumā un citos normatīvajos aktos izvirzītajām prasībām. Metroloģiskās prasības valsts metroloģiskai kontrolei pakļautajiem mērīšanas līdzekļiem un to metroloģiskās kontroles kārtību nosaka Ministru kabinets.

Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumu Nr.334 „Valsts metroloģiskai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts" 12.2.apakšpunkts noteica, ka radari kā mērīšanas līdzekļi autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei ir pakļauti valsts metroloģiskai kontrolei un to verificēšanas periods ir reizi gadā.

Tātad nav šaubu, ka autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei kā mērīšanas ierīce ir izmantojams radars, un šai ierīcei ir jābūt verificētai, lai ceļu policijas darbinieki būtu tiesīgs to izmantot autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei.

Izskatāmajā lietā kā mērierīce ir izmantots radars „Stalker" Nr.AT80394. Lietas 16.lapā atrodas Verificēšanas sertifikāta Nr.E0135V07 kopija, no kuras secināms, ka radars „Stalker" Nr.AT80394 verificēts 2007.gada 23.martā un šī verifikācija (sertifikāts) derīga līdz 2008.gada 22.martam. Tātad policijas darbinieks 2007.gada 12.maijā izmantoja normatīvajos aktos noteiktā kārtībā un termiņā verificētu mērierīci.

Lietā nav strīda, ka radars „Stalker" Nr.AT80394 nav aprīkots ar video vai foto ieraksta iespējām, tādēļ lietā nav objektīvu pierādījumu – ierakstu, fotoattēlu vai citu tehnisku līdzekļu rādījumu vai mērījumu fiksētais, kas ļautu pilnībā izslēgt šaubas par to, vai Protokolā norādītais ātrums ir attiecināms tieši uz pieteicēja vadīto transportlīdzekli. Līdz ar to tiesai jāvērtē citi lietā esošie pierādījumi, vadoties no savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Radara „Stalker" Nr.AT80394 uzrādīto mērījumu sasaiste ar individuālu notikumu un objektu ir atkarīga no personas, kura izmanto mērierīci. Tiesa lūdza nodrošināt pārkāpumu fiksējušo policijas darbinieku klātbūtni tiesas sēdē. Uz tiesas sēdi ieradās policijas inspektors M.Ostrovskis, kurš sastādījis Protokolu un tika nopratināts kā liecinieks. Tiesas sēdes laikā liecinieks sniedza liecības, kas kopumā raksturoja notikumu, bet viņa norādītās detaļas – pasažieru skaits pieteicēja vadītajā transportlīdzeklī (liecinieks norādīja četrus, pieteicējs norāda, ka bijusi tikai draudzene), pieteicēja iepazīstināšana ar radara mērījumiem (pieteicējs norāda, ka izkāpis no transportlīdzekļa un piegājis pie policijas dienesta automašīnas, liecinieks neatceras, ka pieteicējs būtu izkāpis, norāda, ka visas darbības veiktas viņam

atrodoties vadītajā transportlīdzeklī), atšķīrās no pieteicēja paskaidrojumiem par notikušo. Tā pat liecinieka sniegtās liecības par transportlīdzekļu apturēšanas secību (lietā nav strīda, ka ar nelielu laika intervālu apturēti divi transportlīdzekļi) – vai pirmais apturēts pieteicējs, vai cita transportlīdzekļa vadītājs, atšķīrās no atbildētājas pārstāvja paskaidrotā un CSN pārkāpēju uzskaites žurnāla ierakstu *(lietas 32.-34.lapa)* secības un pieteicēja paskaidrojumiem. Pieteicējs un atbildētāja pārstāvis paskaidroja, ka sākotnēji apturēts pieteicēja vadītais transportlīdzekli, bet vēlāk apturēts *M.V.* vadītais transportlīdzeklis. Liecinieks liecību sniegšanas laikā norādīja, ka pieteicēja vadītais transportlīdzeklis apturēts kā otras, šāds notikumu apraksts ir dots arī 2007.gada 23.maija ziņojumā *(lietas 15.lapa)*.

Tiesas ieskatā šādas atšķirības rada pamatotas šaubas par notikuma gaitu un to, vai Protokolā norādītais ātrums 83 km/h (maksimālais atļautais braukšanas ātrums pārsniegts par vairāk kā 30 km/h) ir pareizi attiecināts tieši uz pieteicēja vadīto transportlīdzekli. Vienlaikus, tiesas ieskatā, šīs šaubas ir iespējams novērst, izvērtējot lietā esošos citus pierādījumus. No lietai pievienotajām CSN pārkāpēju uzskaites žurnāla kopijā redzams, ka no 2007.gada 1.maija līdz 2007.gada 12.maijam, kad pieteicējam sastādīts Protokols, žurnāla ir vairāki ieraksti par konstatētajiem pārkāpumiem (maksimāli atļautā ātruma pārsniegšana), bet nevienā no sešiem gadījumiem šajā divpadsmit dienu laika posmā, atbilstoši norādītajai LAPK normai, atļautais braukšanas ātrums nav pārsniegts vairāk kā par 30 km/h. Līdz ar to tiesa pilnībā noraida kā nepamatotu pieteicēja argumentu, ka viņam ir uzrādīts iepriekš kāda cita transportlīdzekļa fiksētais braukšanas ātrums. Noraidāms šāds pieteicēja arguments ir arī tādēļ, ka nav konstatējama nekāda veida policijas darbinieku ieinteresētība piedēvēt pieteicējam viņa neizdarītu pārkāpumu, jo policijas darbinieki ir fiksējuši pārkāpumu, sastādījuši Protokolu, piemērojuši administratīvo sodu, un nav nekāda veida norāžu, ka policijas darbinieku būtu centušies iespaidot pieteicēju, lai, apejot normatīvajos aktos noteikto kārtību, prettiesiski ļautu pieteicējam izvairīties no administratīvā soda. Arī pats pieteicējs tiesas sēdes laikā, atbildot uz tiesas uzdoto jautājumu, nenorādīja, ka policijas darbinieki būtu šādā veidā rīkojušies, vai ka pastāvētu kāda viņu subjektīvā ieinteresētība. Šādi secinājumi, tiesas ieskatā, ir izdarāmi arī attiecībā uz iespējamību, ka policijas darbinieki būtu attiecinājuši *M.V.* vadītā transportlīdzekļa ātruma mērījuma rezultātu uz pieteicēja vadīto transportlīdzekli, jo nav pamata uzskatīt (lietas apstākļi uz to nenorāda), ka policijas darbinieki būtu ieinteresēti ļaut izvairīties no bargāka soda *M.V.* un nepamatoti bargi sodīt pieteicēju. Līdz ar to tiesai nav šaubu, ka Protokolā fiksēts pieteicēja vadītā transportlīdzekļa kustības ātrums.

Attiecībā uz pieteicēja norādīto par ātruma mērījumu aizliegumu ceļa posmos, kur īsā ceļa posmā vairakkārt mainās atļautais braukšanas ātrums, tiesa norāda, ka Iekšlietu ministrija 2003.gada 30.decembrī tiešām ir izdevusi instrukciju Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" kurā noteikusi - aizliegts transportlīdzekļu braukšanas ātrumu kontrolēt ceļa posmos, kuros tuvu viena aiz otras uzstādītas maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes, pirms vai pēc apdzīvotas vietas sākuma un apdzīvotas vietas beigu ceļa zīmes, pirms vai pēc braukšanas ātruma pagaidu ierobežojuma ceļa zīmēm ceļa remontdarbu veikšanas vietās (82.punkts).

Tiesas ieskatā šī norma norāda - Iekšlietu ministrija ir pieļāvusi, ka Ceļu policijas inspektoru darbībās ir iespējamas kļūdas braukšanas ātruma noteikšanā ceļa posmos, kuros tuvu viena aiz otras uzstādītas maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes, pirms vai pēc apdzīvotas vietas sākuma un apdzīvotas vietas beigu ceļa zīmes, un, lai novērstu strīdus situācijas attiecībā uz braukšanas ātruma noteikšanu, policijas darbiniekiem ir aizliegts šajās vietās kontrolēt braukšanas ātrumu. Izskatāmajā lietā, atbilstoši atbildētāja pārstāvja un liecinieka paskaidrotajam, ka arī policijas darbinieka Aigara Antoniviča 2007.gada 22.maija dienesta ziņojumā iekļautajai notikuma vietas shēmai, ceļa zīme 323, kuras darbības teritorijā apturēts pieteicēja vadītais transportlīdzeklis, ir dublējošā ceļa zīme šāda paša veida ceļa zīmei iepriekšējā ceļa posmā. Līdz ar to nav nekāda pamata uzskatīt, ka izskatāmajā lietā pat teorētiski būtu piemērojamas instrukcijas Nr.22 82.punkta prasības, un šāds pieteicēja arguments noraidāms kā nepamatots.

[15] Izvērtējot pieteicēja argumentus par paskaidrojumu sniegšanas iespējas nedošanu notikuma vietā un noteikumu Nr.154 35.punkta prasībām neatbilstoši parakstīto Protokolu, tiesa norāda sekojošo.

No lietas materiāliem pievienotā Protokola kopijas redzams, ka pieteicējs ar Protokolu ir iepazinies un parakstījis, tādējādi apliecinot, ka ar Protokolu tika iepazīstināts un pieteicējam izskaidrotas LAPK 260.pantā noteiktās pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības un pienākumi *(lietas 5.lapa)*. No Protokola satura redzams, ka pieteicējs nav sniedzis nekāda veida paskaidrojumus un nav izteicis iebildes, ka būtu apturēts nepamatoti. Savus iebildumus pieteicējs ir izteicis 2007.gada 18.maijā.

Saskaņā ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta atzīto *(sk. 2007. gada 15. februāra sprieduma lietā Nr. SKA 48/2007 14. punktu, 2007.gada 22.februāra spriedums lietā SKA–* 52/2007 8.punkts*)* atbilstoši LAPK 243.panta otrajai daļai administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā konstatē, citstarp, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie

administratīvās atbildības. Minētā LAPK norma Administratīvo lietu departamenta ieskatā ir speciālā tiesību norma attiecībā pret APL 161.panta pirmo daļu. Līdz ar to administratīvo pārkāpumu lietās personas, kuru sauc pie administratīvās atbildības, paskaidrojumi uzskatāmi par patstāvīgu pierādīšanas līdzekli. Tādēļ pieteicēja uz vietas sniegtie paskaidrojumi ir vērtējami kā patstāvīgs pierādījums.

Ievērojot minēto un iepriekš doto atsauci uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta atziņu, atzīstams, ka pieteicēja vēlāk sniegtie paskaidrojumi nav uzskatāmi par patstāvīgiem pierādīšanas līdzekļiem. Savukārt nekāda veida iebilžu neizteikšana un paskaidrojumu nesniegšana, tiesas ieskatā norāda uz to, ka Protokola sastādīšanas brīdī pieteicējs nav apšaubījis policijas darbinieku rīcības pamatotību. Tiesa nekonstatē nevienu apstākli, kas norādītu uz tādu policijas darbinieku rīcība, kas apgrūtinātu vai padarītu par neiespējamu paskaidrojumu sniegšanu pieteicējam notikuma vietā. Atbildot uz tiesas uzdoto jautājumu, pieteicējs tiesas sēde nevarēja norādīt šādas policijas darbinieku darbības un iemeslus, kuru dēļ viņš uz vietas nesniedza paskaidrojumus. Paskaidrotais, ka policijas darbinieks, izsniedzot Protokola eksemplāru, norāda, kur pieteicējam jāparakstās, nav atzīstama par tādu darbību, kas liegtu pieteicējam iespēju sniegt paskaidrojumu.

Attiecībā uz norādi par Protokola nepilnībām saistībā ar neatbilstoši noformēto parakstu, tiesa norāda, ka no Protokola satura (sadaļas „Amatpersona") nepārprotami ir iespējams identificēt, kas ir protokola sastādītājs un parakstītājs. Ir atzīstams, ka rekvizīts „Amatpersonas paraksts" nav aizpildīts atbilstoši noteikumu Nr.154 35.punkta prasībām, tomēr tas ir atzīstams par nebūtisku procesuālu pārkāpumu, kas nekādā veidā nav ietekmējis lietas iznākumu pēc būtības vai ierobežojis pieteicēja tiesības un iespējas apstrīdēt un pārsūdzēt sākotnējo lietā pieņemto lēmumu, kas iekļauts Protokolā.

[16] Soda piemērošanas apsvērumi noteikti LAPK 32.panta otrajā daļā, kas paredz, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Izskatāmajā gadījumā attiecīgās normas sankcija paredz tikai viena veida un apmēra administratīvo sodu – naudas sodu Ls 40 apmērā, tādēļ nav nepieciešams papildus izdarīt lietderības apsvērumus.

[17] Ievērojot norādītos apstākļus, tiesa atzīst, ka Jēkabpils rajona policijas Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieka 2007.gada 31.maija lēmums Nr.021/PB 224243 ir tiesisks un pamatots, bet pieteikums par administratīvā akta atcelšanu ir nepamatots un noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, APL 246.-251.pantu, 289.-290.pantu un 291.panta pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

n o s p r i e d a :

noraidīt *V.G.* pieteikumu.

Atstāt negrozītu Jēkabpils rajona policijas Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieka 2007.gada 31.maija lēmumu Nr.021/PB 224243 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.021/PB 224243".

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnesis O.Priedītis